

Minden kisgyerek szereti azt hinni, hogy különleges dolgokra hivatott. Én se voltam más. Megvoltam róla győződve, hogy nagy dolgokat fogok véghez vinni.

Azt a pontot nevezném a gyerekkorom végének, amikor tudatosodott bennem, hogy mindez nem így van.

Egy keresztény kiscsaládban nőttem fel, egy kicsinyke faluban a semmi közepén. Gyűlöltem ott élni. Egy kezemen meg tudtam számolni hány gyerek volt az utcánkban: én, és a 2 testvérem. A hely állandó nyugodtsága számomra frusztráló volt, az, hogy soha semmi sem történt egyszerűen az örületbe kergetett.

Az jelentette számomra a megváltást, ha a nagyszüleiméknél voltunk. Gyerekkorom majd' felét Kárpátalján töltöttem, ahol ők és annak idején édesanyám is élt. Az a hely mind a mai napig a földi paradicsomot jelenti számomra, bár lehet, hogy ahogy az idő mindent megszépít, úgy az én emlékeimet is kiszínezte a régmúlt.

Mindenesetre, ami tagadhatatlan, hogy azóta se éreztem „otthonabban” magam sehol a világon, mint ott. Ott egy olyan szoros közösségbe csöppentem bele, ahol az emberek ténylegesen ismerték egymást és törődtek egymással. Valahogy olyan romlatlannak és őszintének hatott az egész hely, mintha egy utolsó mentsvár lett volna a külső felszínes, sekélyes világgal szemben.

Lassan már 8 éve, hogy nem jártam „otthon”. Oly nagyon hiányzik ez a kis boldogságsziget, ahol minden valódi és igaz volt. Itt igazán felhőtlen boldogság tölthetett el.

Nem mintha otthon olyan rossz lett volna a helyzet, de rendkívül nehéz az embernek úgy élveznie az otthonlétet, ha nincs semmilyen közösség és nincsen egyetlen egy ember se, akivel együtt élményeket szerezhetne vagy akivel őszintén meg tudná osztani érzéseit és gondolatait. Bár tényleg egy félig kihalt faluban éltem, ami nem sok kalandot vagy mókát tartogatott egy gyerek számára, de a szülei minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megadjanak nekünk mindent.

Édesanyám a valaha élt leggyönyörűbb, legangyalibb nő. Jól emlékszem, hogy már kiskoromban is azt gondoltam, hogy édesapám nem is érdemli meg őt. Míg fel nem cseperedtünk, mindvégig otthon maradt velem és a testvéreimmel. Mindig gondoskodott arról, hogy ezen az isten háta mögötti helyen minél több mókát és örömet csempésszen be a mindennapokba. Most felnőttfejjel már tudom, hogy erre neki ugyanúgy szüksége volt, mint nekünk, hiszen az elszigeteltség és a honvágy őt még jobban gyötörhette, mint engem, a naiv, tudatlan kisgyereket.

Ha édesapámat kell valakinek bemutatnom, szeretem elsütni azt a poént, hogy közte és köztem mindössze csak egy fél évszázad húzódik. A vicc kivétel nélkül mindig eléri a várt hatást. Bár tudnék édesapámról is egy dicsőenket zengeni, de sajnos akkor a történetem elveszítené hitelességét.

Meg kell vallanom, hogy habár édesanyámmal való kapcsolatomnak is megvannak a maga hullámvölgyei; de édesapámmal soha nem is sikerült olyan mély köteléket kialakítanom, mint amelyet egy gyerek remélne a szülőjével. Nem igazán ismerem a saját apámat. Persze, tudom, hogy szükségű, hogy a cigánypecsenyére mindig kér extra fokhagymát vagy hogy még

nyáron is egy piros sapkában alszik. De velem mindig sokkal távolságtartóbb volt, mint a testvéreimmel.

Merthogy mindenki számára nyílt titok, hogy apám fiúkat akart. Én lány lévén nem voltam méltó arra, hogy munkából haza érve éjjel benézzem a szobámba pusztítani, holott én voltam az egyetlen, aki még éjfélkor is ébren várta. Én nem érdemeltem meg, hogy megtanítsa és elmondja velem az esti imát, hogy „Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem...”. Bár tudom, hogy nem szándékosan okozott nekem fájdalmat, de mégis sikerült olyan mélyen a lelkembe taposnia, hogy nem hiszem, hogy valaha meg fogom tudni bocsátani magamnak, hogy nem fiúnak születtem.

Keserédesen mondhatom, hogy a bátyám és az öcsém a nekem járó figyelmet is megkapta apánktól. Ők a szeme fényei, a legféltebb kincse. Nem csoda, hogy ennyire szereti őket, hiszen már majdnem 50 éves volt bátyám születésekor és már nagyon-nagyon régóta szeretett volna családot. Mindezt megértem és apámnak meg tudom bocsátani, hogy nem volt velem a legjobb szülő, mert mindemellett egy csupa szív ember. Csupán azt sajnálom, hogy ebből a temérdek szeretetből nem jutott nekem egy kicsivel több.

Ellentétben a bátyám mindig csak úgy lubickolt a figyelemben. Mindig tudta, hogy ha ő csinál rosszaságot, apánk nem fogja megbüntetni érte. Tudta, hogyha hajnalok hajnalán Sport szeletet akart, akkor apám szó nélkül elment a legközelebbi benzinkútra venni neki egyet. Azt is nagyon jól tudta, hogy mivel én fiatalabb és lány voltam, ezért én voltam a gyengébbik. Erre szeretett rendszeresen emlékeztetni egy pofon van egy sértés formájában.

Azt kívánom, bár azt mondhatnám, hogy mindez az élcélődés csak rossz gyerekkori emlék, de sajnós a bátyám még ma is szereti megkeseríteni az életemet. Nem szalaszt el egyetlen egy alkalmat sem, hogy valami gúnyos vagy sértő megjegyzést tegyen rólam. Ez az, ami a leginkább ellehetetleníti számomra, hogy a családi házban megtaláljam azt a nyugalmat és biztonságérzetet, amit egy otthon hivatott megadni. Én és a bátyám két teljesen eltérő világszemléletű emberré cseperedtünk. El se hinné az ember, hogy egy tető alatt nőttünk fel.

Amennyire kiállhatatlan természete van a bátyámnak, az öcsém annyira jóságos. Ha hazajövök, mindig ő az első, akit keresek a házban. Gyerekként is mindig szerettem istápolni és anyáskodni felette. Első osztályos korára már előre megtanítottam neki a fél ábécét. Azóta is próbálgatom taníttatni különféle dolgokra és talán megadni neki azt, amit én hiányoltam gyerekként. Büszkeséggel tölt el látni, hogy milyen kedves, rendes és intelligens fiatalemberré cseperedik. Én vagyok a világ legbüszkébb nővére és a világ legelkeseredettebb húga.

Én jómagam eléggé magányos és csendes gyerek voltam. Nagymamám mindig azzal szokott dicsekedni, hogy én még akkor sem panaszkodom, ha beteg vagyok. Azért voltam én a jó gyerek, mert sose mondtam ki, amit gondoltam vagy éreztem és sose kellett velem különösebben törődni.

Mindig a sarokban rajzoltam vagy könyveket lapozgattam. Emiatt a rajzolás és az alkotás már kiskoromban elemi részemmé vált. Ez az a szokás, ami végigkísért egész életem során és ami még pályaválasztáskor is iránytűként segített.

Mert a rajzolás és az alkotás az, ami megnyugtatja a lelkem és amitől tisztán tudok látni. Sokkal hamarabb fordulok gondjaimmal a noteszemhez és a ceruzáimhoz, mint egy ismerőshöz. Mert a lap megért. Sosem nevet ki. Sosem árulja el a titkom.

De azért nagysokára az általános iskolában sikerült kialakítanom az első baráti ismeretségeimet. Azonban ezek nem voltak hosszúéltű kapcsolatok, ugyanis 4. osztályos koromban a szüleim helyettem is döntöttek arról, hogy én a tanulmányaimat a városi, „híres-neves” gimnáziumban fogom folytatni.

Utólag visszatekintve megértem mindezt és tudom, hogy a szüleimet a jóindulat vezérelte, hiszen mint minden jó szülő, ők is csak azt akarták nekem megadni, ami nekik nem adatott meg: egy jobb jövő tele lehetőségekkel. Az bánt csupán, hogy meg se kérdeztek, hogy én mit szeretnék. Így úgy mentem el felvételizni, hogy nem is tudtam, hogy mi történik. Szerencsémre vagy éppen pechemre, felvettek.

Az évet, amikor elkezdtem a gimnáziumot; nagy vízválásztónak nevezem az életemben, mintha az én időszámításom gimi előttre és utánra oszlana. Minden más lett. Lehet, hogy előtte se volt minden tökéletes, de utána szinte teljesen magamra lettem utalva. Nagyon gyorsan fel kellett nőnem.

Egy olyan helyen találtam magam, ahol folyamatosan óriási elvárásokat támasztottak felém. Amelyeket akármennyire is próbálkoztam, sose tudtam teljesen megütni. Mindig négyes-ötös tanuló voltam, de itt egyet jelentett a tehetségtelen, figyelemre se méltó semmirekellővel. Én nem nyertem versenyeket, én nem voltam kiemelkedő zseni, én nem írtam hibátlan dolgozatokat. Én sosem lehettem elég.

Lélekszorító érzés, hogy minden igyekezetem ellenére, sose feleltem meg a mércének. Pár tanáromnak mind a mai napig a fejemben zúgnak a szavai: „Úgyse viszed semmire és mehetsz a Tescoba árufeltöltőnek!” vagy „Senki sem kíváncsi arra, hogy mit gondolsz, csak arra, hogy mit tudsz”.

Szavaik olyan mélyen belém ivódtak, hogy szerintem már sose fogom tudni lesikálni magamról. Nem szerettem azt a helyet. 8 éven keresztül gyomorgörcsrel sétáltam be minden reggel az iskola kapuján, hazaérve pedig stresszesen várhattam, hogy másnap reggel 5:30-kor megszólaljon az ébresztő óra és kezdődhessen az egész előlről.

Mindehhez hozzátársult az is, hogy mindenben le akartam pipálni a bátyámat, hogy bebizonyíthassam magamnak és apámnak, hogy én is vagyok olyan jó, mint a fiai, sőt még jobb is. De mindhiába voltam én a jobb tanuló, a legszorgalmasabb, hiába tanultam éjszakákon át, hiába dolgoztam.

Emlékszem, hogy az első gimis évnnyitómon tátott szájjal néztem, amikor pár diákot díjjal ajándékoztak meg elért eredményeiért. Azt hittem, hogy ez az abszolút elismerés, ha engem valaha kihívnának, akkor mindenkinek bebizonyítanám, hogy én is érdemes vagyok valamire.

A ballagásomon nagy meglepetésemre az én nevem is elhangzott. Sikerült ösztöndíjat nyernem. Egy pillanatig büszkeség is töltött el, ahogy átvettem a kis plakettet. Igazából csak azt vártam, hogy az ünnepély után a családomhoz mehessek és mindenki engem ajnározzon, mert őszintén úgy hittem és éreztem, hogy ezt most kiérdemeltem és hogy ez az én napom.

De pár hűvös gratuláción és semmit mondó szón kívül nem kaptam semmit se. Ha egészen pontos akarok lenni, édesapám egy fejsimogatás kíséretében mindössze annyit mondott nekem, hogy: „Na, azért látszik, hogy csinálsz valamit”. De nem hangzott el az a három szó, amelyet olyan kétségbeesetten akartam hallani: „Büszke vagyok rád”.

Nem kaptam meg az elismerést, amire annyira, de annyira vágytam és nem sikerült megkoronáznom a 8 éves küszködésemet egy szép lezárással. Teljesen hiábavaló volt minden igyekezetem. Most már tudom, hogy ezzel csak magamat kergettem az örületbe, mert az igazi szeretet feltétel nélküli és nem az elért eredményeink határozzák meg és már azt is tudom, hogy nem az osztályzatok mondják meg azt, hogy mennyit érek, mint ember.

Abban az iskolában az egykori csendes, aranyos kislányban összetörték valamit. Mert ma már nyomokban sem felismerhető bennem a kiskori énem. Arra készítettek az iskola irreális elvárásai és a saját magam kreálta démonok, hogy megacélosodjak. Strapabíróbb és keményebb lettem, amik olyan tulajdonságok, amelyek minden bizonnyal jól jöhetnek még életem során, de úgy hiszem, hogy egy gyereknek nem arra van szüksége, hogy erős legyen, hanem arra, hogy megvédjék és szeressék. De belőlem kiölték az ártatlan jóhiszeműséget és a boldog tudatlanságot.

Pedig vágyom arra, hogy újra naivan, gyermeki szemmel szemléljem a világot, hogy ne emésszen folyton a letargia és a keserű szkepticizmusom. Nem akarok stresszelni, nem akarok aggódni, a mögöttes szándékokat kutatni. Csak nevetni, szeretni és boldognak lenni. Én újra hinni akarok és újra gyerek lenni.

Gondolom mindez a felnőtté válás elkerülhetetlen része. De nem akarom elfogadni, hogy ennek ilyen hamar be kellett következnie. Egyszerűen nem tudok belenyugodni abba, hogy a gyerekkorom csak így az egyik pillanatról a másikra elillant.

Az egyetlen dolog, amit tagadhatatlanul ennek az iskolának köszönhetek és amiért rettenetesen hálás vagyok, azok az első igazi barátaim. Nem hiszem, hogy nélkülük kibírtam volna az ott töltött éveket. A közös szenvedés összekovácsolt bennünket s jó volt tudni, hogy a gondjaimmal nem vagyok egyedül s nem csak én éreztem a hely idegőrlő nyomását.

Tényleg nagyon remek barátaim voltak és sokukkal még most is nagyon közel állunk egymáshoz. De ugyanakkor azt is mindig tudtam, hogy senki sem gondolt rám a legjobb barátjaként. Páran már óvodás koruk óta ismerték egymást, és mivel mindenki városi volt, összességében sokkal közelebb álltak egymáshoz. Így akármennyire is szerettem őket, ez alkalommal is azzal vert a sors, hogy valamilyen módon itt is kívülállóvá tett.

Akárhogyan is, egy olyan kis közösségbe csöppentem bele, ahol szerettük egymást és ahol nagyon sokat fejlődtem és változtam. Jó érzés volt, hogy vannak olyanok, akik érdeklődnek irántam és nem azért, mert a vér összeköt bennünket, hanem mert érdekesnek találnak engem, mint személyt. Ez a figyelemre kiéhezett lelkemnek egy teljesen új, szenzációs élmény volt. Nekik köszönhetem azt a maroknyi önbizalmat, amivel rendelkezem és hála nekik, már nem félek annyira beszélni és kimondani a véleményemet.

Viszont még most is nagyon rossz vagyok abban, hogy kimondjam azt, amit érzek és nagyon nehezemre esik továbbra is megnyílnom emberek előtt. Mert a magamban felállított fals ideál és követendő példa szerint, ha bánatomnak hangot adok, akkor egy gyenge, ostoba kislány vagyok, aki csak mások terhére van.

Ezeket a szavakat írva is előnt a büntudat. Folyton azon gondolkodom, hogy egyáltalán jogomban áll-e panaszkodni. Hiszem a szüleim szeretnek, még ha emberi mivoltukból adódóan nem is tökéletesen. Van tető a fejem felett. Kiváló oktatásban részesültem és részesülök most is, még ha ennek meg is vannak a maga árnyoldalai.

Sosem hagy nyugodni a gondolat, hogy valahol a világban van egy ugyanilyen lány, mint én, akinek nem adattak meg ezek az áldások, melyekre én sokszor átokként gondolok. Aki, ha az én helyemben lenne, sokkal hálásabb, alázatosabb és szorgalmasabb lenne.

Ennek a lánynak tartozom azzal, hogy felülkerekedjem bánatmaimon és ne hagyjam, hogy a múlt sérelmei marasztaljanak és teljesen megkeserítsenek. Ez a gondolat segít erőt venni magamon, hogy tovább menjek és ne hagyjam, hogy a búskomorságom megbénítson.

Bár a világmindenséget lenyűgözőnek és lebilincselően érdekesnek találom, a valóságot gyakran érzem terhesnek, mintsem mesésnek. Kiskorom óta sokat álmodozom arról, hogy milyen életem lenne, ha eltűnnék erről a helyről. Gimiben azt hittem, hogy majd ezt a vidéki porfészket elhagyva, majd a nagy, neves egyetemen igazán megtalálom önmagam és mindazt, amire el lettem hivatva. És persze, hogy megtalálom majd az igazi otthonomat.

Azonban az egyetem sem éppen csak móka és kacagás. Nem túl meglepő módon, az életem nem lett egy csettintésre varázslatos és tökéletes csak azért, mert már nem a régi közegemben élek. Ennek ellenére nagyon szerencsésnek gondolom magam, amiért sikerült egy olyan pályát választanom, amiről elmondhatom, hogy szeretem és örülök, hogy nem csak elboldogulok ebben az új környezetben, de kifejezetten jól is érzem benne magamat.

Viszont mindig riaszt a gondolat, hogy hátra levő életem jelentős részét ennek a szakmának szentelem, mert mindig úgy érzem, hogy mindent is akarok, de semmit sem igazán. Túl kíváncsi és érdeklődő természetem van ahhoz, hogy örökre lehorgonyozzak. Folyton félek, hogy nem vagyok elég ügyes vagy eredeti vagy okos ehhez a hivatáshoz. Rettegek a gondolattól, hogy egyszer majd évek múlva arra ébredek, hogy utálom az életem minden egyes részletét és megbánom a választásomat.

Mert habár az, hogy az életemet nem szeretem, nem újkeletű érzés. De az, hogy még élek és itt vagyok, szilárd bizonyítékként szolgál arra, hogy eddig még mindig találtam a temérdek önmarcangoló gondolat között egy hangot, ami biztatott arra, hogy küzdjek még, mert egy gyönyörű világban élünk, még ha nem is látom mindig annak.

Mert tényleg szent meggyőződéseim, hogy a világunk bámulatos. De ugyanakkor aggódva és tehetetlenül nézem, ahogy egyre lélektelenebbé válik. Valahogy a dolgok egyre szürkébbé válnak; a formák, a tárgyak, de legsajnálatosabb módon még az emberek és a kapcsolatok is. Olyan sok embernél érzékelem azt, hogy megnyilvánulásaik színleltek. Mintha a valóság és egyéniség hiánycikké válna és mintha a legtöbbször kiveszett volna az őszinteség, a kíváncsiság, a kalandvágy.

Felszínessé vált a világunk: sekélyes jellemeik és csupa énközpontú emberek. Lehet, hogy én vagyok az, aki „túlmisszifikálja” az emberi kapcsolatokat, de olyan sok kapocs csak külsőségeken alapszik, nem pedig igazi értékeken.

Egy látszatnak élünk. Olyan emberek tetszését és elismerését akarjuk kivívni, akiket nem, hogy nem szeretünk vagy tisztelünk, de nem is ismerünk. Egyre kevesebb embernek van igénye képességeinek, ismereteinek bővítésére vagy minőségi időtöltésre, és inkább preferálják ehelyett az üres, felszínes kedvteléseket. Nem beszélve arról, hogy bármiféle gondolkodás nélkül behódolunk a pillanatról pillanatra váltakozó trendeknek.

Alig vagyok felnőtt, de ebbe már belefáradtam. De legalább tudom, hogy szeretném az életemet úgy szervezni, hogy ne ekörül a hamis imázs körül forogjon. Egy olyan életet akarok élni, ami valódi és őszinte. Amiről majd büszkén mesélhetek a gyerekeimnek.

Szeretnék világot látni, de nem azért, hogy minél több képet posztolgathassak, hanem mert hiszem, hogy rengeteg felfedezni valót tartogat számomra. Sok mindent akarok még látni, tapasztalni és megélni.

Utazásaim számomra legkedvesebb része mindig az szokott lenni, amikor összetalálkozom egy-egy kedves és érdekes emberrel. Szeretem ezeket a pár perces vagy napos ismeretségeket, amikor megosztjuk egymással a legszórakoztatóbb történeteinket. Nagyon szeretnék még sok különleges emberrel megismerkedni, meghallgatni a történeteiket, vagy azt, hogy miként vélekednek a világról, mert ez az, amitől gazdag lesz az ember.

Emellett remélem, hogy pályaválasztási döntésem igaznak bizonyul és egy jó, megbecsült építész leszek. Remélem, hogy a munkámban kreativitásom ki tud majd bontakozni és az alkotás iránti szenvedélyem kiteljesedhet. Vagy ha netalántán mégsem az építészmérnöki szakma az, amit nekem szánt az ég, akkor megtalálom helyette az igazi hivatásomat, ami örömet okoz nekem és kielégíti kíváncsiságomat.

De leginkább azt remélem, hogy megtalálom azt a helyet vagy azt az embert, ahol vagy akivel megtapasztalhatom milyen érzés igazán otthon lenni. Egész eddigi életemben ezt hiányoltam talán a legeslegjobban és remélem, hogy megtalálva már nem fogom magam csonkának érezni.

Tudom, hogy ami késik, nem múlik. Romantikus kapcsolatok területén igen szegényes tapasztalatokkal rendelkezem. Még sosem voltam kapcsolatban, de még csak szerelmes sem igazán. Irigykedem a barátaimra, akik megélték a gyerekszerelmélményét, ami nekem már sosem fog megadatni.

Sosem voltam az a romantikus alkat és mindig szégyenkezem, ha azon kapom magam, hogy mégiscsak ilyen ostobaságokról álmodozom. De úgy hiszem, hogy ha valaha megtalálom azt a személyt, aki tényleg megadja nekem az igazi otthon érzését; retteghet attól, hogy mennyire, de mennyire fogom szeretni. Lehet, hogy ezt is túlidealizálom vagy nagyon tapasztalatlan vagyok, de ezen a téren nekem csak az az egy a vágyam és célom, hogy megtaláljam azt az embert, aki megért, meghallgat és szeret, és ha megtalálom, soha el ne engedjem. Nem áll szándékomban a már így is megviselt szívemet összetöretni olyanokkal, akik nem vélekednek hasonlóan e kérdésben.

Remélem, hogy lesz majd saját családom. Szeretnék egy olyan helyet és környezetet teremteni nekik, ahol mindenki otthon érezheti magát. Ahova jó érzés hazatérni. Ahol mindig egy „szeretlek” -kel köszönünk el egymástól. Ahol nem kell félni megnyílni és beszélni.

Kislányként gyakran játszottam anyukásat és mindig úgy képzeltem, hogy egyszer anya leszek. Már vagy 10 éves korom óta tudom, hogy milyen nevet adnék a gyerekeimnek. Most is nagyon szeretném, ha majd lenne gyerekem, habár már látom, hogy ez sokkal megpróbálóbber feladat, mint azt a kicsi énem a babáival játszva gondolta.

Felnőve szerintem minden gyerek elhatározza magában, hogy egyes dolgokat majd másként fog csinálni, mint a szülei. Ez nálam sincs másképp. Ez nem azt jelenti, hogy nem tiszteltem a szüleimet, de most már elég érettnek vélem magam ahhoz, hogy leszűrjem a

tanulságokat a szüleim példájából és a neveltetésemből, amely számtalan jó, de emellett jó pár rossz dolgot is tartalmazott. Majd szeretném átadni azt a szeretetet és törődést, amit én is kaptam a szüleimtől. De talán leginkább az motivál, hogy megadjam nekik mindazt, amit én nem kaptam meg, de oly nagyon vágyakoztam.

Talán feleslegesen sokat agyalok ezen, de rengeteget gondolok arra, hogy vajon nekem milyen világban kellene gyereket nevelnem. Mert az, amit most látok az sokszor taszít és elbizonytalanít még abban is, hogy egyáltalán számomra van-e hely itt, nemhogy abban, hogy ebbe a világba egy ártatlan, védtelen kis csöppséget hozzak.

Őszintén gyűlölöm a mindent behálózó technológiát, amely mára már életünk elengedhetetlen részévé vált, amivel önmagában talán nem is lenne baj, mert valóban ezerféleképpen megkönnyítette az életünket. De olyan sokakat megmérgezett és számos szempontból ezt a jelenséget okolom világunk és kapcsolataink felszínessé válásáért. Egyszerűen annyira viszolyogtató tud lenni, ahogy az emberek annak élnek, hogy a közösségi médiára minél több képet rakjanak ki, hogy minél több ember láthassa, hogy milyen izgalmas és jó életük van, holott a valóság ettől nem is állhatna távolabb.

Gondolom a jövőben ez még nagyobb méreteket fog ölteni, pedig lényegében már ma is mindent és mindenkit érint. Örülök, hogy az én gyerekkorom ennek a korszaknak csak a határát súrolta. Boldog vagyok, hogy gyerekként nem volt telefonom. Hálás vagyok, amiért a szüleim nem engedték meg, hogy egész nap a tévét nézzük. De sajnós nagyon úgy néz ki, hogy ez egy olyan dolog, amit én már a kor szelleme miatt nem engedhetek meg majd magamnak.

Azt viszont tudom magamról, hogy minden tőlem telhetőt megteszek majd, hogy megvédjem a gyerekeimet a jövőbeli világ visszásságaitól és megmutassam nekik, hogy az igazi világ és a valós dolgok a képernyőkön túl rejtőznek.

Őszintén szólva nem tudom, hogy mikor jutok el arra a pontra, hogy lesz családom, ha egyáltalán megadatik, hogy legyen. Kislánként úgy hittem, hogy 30 évesen már teljesen sínen leszek. Bár még mindig elég messze van a nagy 30, de most már egyre kevésbé tartom valószínűnek, hogy akkora mind a karrierépítést, a nagy kalandokat, a családot és az otthont kipipálhatom a képzeletbeli listámról.

Ez a szép a jövőben; bizonytalan és kiszámíthatatlan, de az ember mégis tudja valamelyest befolyásolni a történések folyását a jelenben tett cselekedeteivel. Nem tudom, hogy hogyan fog alakulni az életem, de abban viszont biztos vagyok, hogy ezek azok a célok, amiért tenni fogok és amikért érdemes is küzdeni. Mert az életet nem a csillogó-villogó, trendi trendi dolgok töltik meg, hanem mindaz, ami valódi, őszinte és szívből jövő.